

גיליון מס' 170

פרשת "צו"

מאמר השבוע

מאת ראש המוסדות הרה"ג **יגאל כהן** שליט"א

חי עַל כַּדּוּרִים

אַחַת הַשְּׁאֵלוֹת הַקָּשׁוֹת הַשְּׁגוּרָה בְּפִיהֶם שֶׁל אֲנָשִׁים רַבִּים הַסּוֹבְלִים מִדֶּכָאוֹן, חֲרָדוֹת, כְּפְיָתִיוּת וְכַדּוֹ' - הַאִם לְלֶכֶת לָרוֹפֵא וְלָקַחַת אֶת הַכַּדּוּרִים שֶׁהוּא מַצִּיעַ כְּדֵי לְשַׁפֵּר אֶת מַצַּב הָרוּחַ וְאֶת הַהַרְגָּשָׁה הַכְּלָלִית, אוֹ שֶׁזֶּה מְסֻכָּן, שֶׁהֲרֵי אֵין אֵלּוּ כַּדּוּרִים טִבְעִיִּים וְזֶה יָכוֹל לְהַזִּיק אוֹ לִגְרֹם לְהִתְמַכְּרוּת, וְגַם יָכוֹל לִהְיוֹת שֶׁכָּל הַחַיִּים נִהְיֶה תְּלוּיִים בְּכַדּוּרִים?

תְּשׁוּבָה לִשְׁאֵלָה קָשָׁה וַחֲשׁוּבָה כָּזֹאת אֵינֶנָּה אֲחִידָה לְכֻלָּם, כִּי זֶה תָּלוּי בְּדְבָרִים רַבִּים, וּבְעִקָּר זֶה תָּלוּי בְּמַצַּב הַמֻּטָּפָל. כֻּלָּנוּ מְבִינִים שֶׁעָדִיף לָתֵת לַגּוּף שֶׁלָּנוּ לְהַבְרִיא מֵעַצְמוֹ - כְּפִי שֶׁבָּרָא אוֹתוֹ הָאֱלוֹקִים, אַף אֶחָד מֵאִתָּנוּ לֹא הָיָה רוֹצֶה שֶׁהַחַיִּים שֶׁלּוֹ יִהְיוּ תְּלוּיִים בְּדָבָר אַחֵר, שֶׁהֲרֵי כָּל כַּדּוּר יָכוֹל לְשַׁנּוֹת לָנוּ אֶת הַפְּעִילוּת בַּמֹּחַ, וְחַס וְשָׁלוֹם לַהֲפֹךְ אוֹתָנוּ לִתְלוּתִיִּים בָּחֳמָרִים חִיצוֹנִיִּים.

סוּגֵי הַכַּדּוּרִים הַשּׁוֹנִים שֶׁהֻמְצְאוּ בַּשָּׁנִים הָאַחֲרוֹנוֹת נוֹעֲדוּ לְהַעֲלוֹת אֶת רָמַת הַסֶּרוֹטוֹנִין בַּדָּם שֶׁל הָאָדָם, זֹאת לְאַחַר שֶׁהַמַּדְעָנִים גִּלּוּ שֶׁאָדָם הַנּוֹטֶה לְדִכָּאוֹן וְכַדּוֹמֶה. בְּעֶצֶם, הַגּוּף שֶׁלּוֹ סוֹבֵל מֵחֶסְרוֹן שֶׁל חֹמֶר הַנִּקְרָא 'סֶרוֹטוֹנִין', וּבְעֶזְרַת הַכַּדּוּר נִתָּן לְהַעֲלוֹת אֶת רָמַת הַסֶּרוֹטוֹנִין בְּמֹחַ הָאָדָם, וּבְכָךְ לִגְרֹם לוֹ לְהָרֵמַת מַצַּב הָרוּחַ וְהַרְגָּשָׁה טוֹבָה יוֹתֵר.

אֲבָל יֵשׁ כָּאֵלּוּ שֶׁמַּעֲדִיפִים לִסְבֹּל - - -

לְצַעֲרִי, יֵשׁ אֲנָשִׁים רַבִּים שֶׁאֵינָם דּוֹאֲגִים לְעַצְמָם, יֵשׁ כָּאֵלּוּ שֶׁנִּמְנָעִים מִלֶּכֶת לָרוֹפֵא שֶׁיְּאַבְחֵן אוֹתָם, וְיֵשׁ כָּאֵלּוּ שֶׁאֲכֵן כְּבָר אֻבְחֲנוּ עַל יְדֵי רוֹפֵא מִקְצוֹעִי שֶׁהִמְלִיץ לָהֶם לָקַחַת כַּדּוּרִים אֲבָל הֵם אֵינָם לוֹקְחִים אוֹתָם, וְכָל זֶה נִגְרָם לָהֶם מִפְּנֵי שֶׁהֵם חוֹשְׁשִׁים מִ'סְּטִיגְמָה' שֶׁתִּדְבַּק בָּהֶם - 'הוּא לוֹקֵחַ כַּדּוּרִים'.

וְכָךְ אֲנָשִׁים רַבִּים מַמְשִׁיכִים לִסְבֹּל שָׁנִים רַבּוֹת, בְּעוֹד שֶׁיֵּשׁ בְּאֶפְשָׁרוּתָם לְהָקֵל עַל עַצְמָם מִכָּל הַסֵּבֶל שֶׁהֵם עוֹבְרִים.

הַמַּעְנְיֵן הוּא, כִּי לְעֻמָּתָם יֵשׁ כָּאֵלּוּ שֶׁמְּמַהֲרִים לָקַחַת אֶת הַכַּדּוּרִים, גַּם שֶׁהַבְּעָיָה אֶצְלָם עֲדַיִן קְטַנָּה וְנִתָּן לִפְתֹּר אוֹתָהּ עַל יְדֵי שִׂיחָה וְכַדּוֹ' - הֵם רָצִים לִקְנוֹת אֶת הַכַּדּוּרִים...

אִזּוּן מֻשְׁלָם

אַחִים יְקָרִים!

אָמְנָם אֲנִי אֶכְתֹּב בְּפָנֶיכֶם אֶת דַּעְתִּי הַקְּטַנָּה בָּעִנְיָן, אֲבָל קֹדֶם לָכֵן אֲנִי רוֹאֶה חוֹבָה לְצַיֵּן, שֶׁלִּפְנֵי כָּל הַחְלָטָה בְּעִנְיָן זֶה כָּל אֶחָד יְקַבֵּל חַוַּת דַּעַת מִקְצוֹעִית וּבְרוּרָה לְגַבֵּי כֵּיצַד לִפְעֹל.

בּוֹרֵא עוֹלָם בָּרָא אוֹתָנוּ עִם אִזּוּן מֻשְׁלָם, כָּל הֶחֳמָרִים שֶׁיֵּשׁ לָנוּ בַּגּוּף הֵם מֻפְרָשִׁים מֵהַמֹּחַ בְּמִדָּה מֻשְׁלֶמֶת בְּיוֹתֵר, וְלָכֵן עַל פִּי רֹב כָּל הַיְלָדִים שְׂמֵחִים וּמְאֻשָּׁרִים. אֶלָּא שֶׁבְּמֶשֶׁךְ הַשָּׁנִים אָדָם מְפַתֵּחַ לְעַצְמוֹ צוּרַת חֲשִׁיבָה לְגַבֵּי כָּל דָּבָר שֶׁהוּא נִפְגָּשׁ עִמּוֹ, וּפְעָמִים רַבּוֹת הַהֲבָנָה שֶׁהוּא יָצַר לְעַצְמוֹ בְּיַחַס לִדְבָרִים רַבִּים הָיְתָה מֻטְעֵית. וְלָכֵן כַּאֲשֶׁר הוּא נֶחְשָׂף לְאוֹתָם דְּבָרִים - בְּלִי שֶׁהוּא יֵדַע - הַהַרְגָּשָׁה שֶׁלּוֹ רָעָה.

וְכָךְ עִם הַזְּמַן אָדָם מַגִּיעַ לְמַצָּב שֶׁל חֹסֶר שַׁלְוָה, דְּכָאוֹן, חֲרָדוֹת וְהַרְגָּשָׁה כְּלָלִית רָעָה. הַפִּתָּרוֹן הָאֲמִתִּי וְהַמּוֹעִיל בְּיוֹתֵר לָזֶה - לְשַׁנּוֹת אֶת הַמַּחֲשָׁבוֹת הַמַּעֲוָתוֹת לְמַחֲשָׁבוֹת נְכוֹנוֹת וּבְרִיאוֹת.

לָכֵן, אָדָם שֶׁזֶּה עַתָּה הִתְחִיל לְהַרְגִּישׁ הַרְגָּשׁוֹת רָעוֹת, כְּדַאי מְאֹד שֶׁקֹּדֶם לְקִיחַת הַכַּדּוּרִים וְכַדּוֹמֶה, יִנָּשֵׂא לָגֶשֶׁת לְטִפּוּל אֵצֶל אָדָם חִיּוּבִי וּמְנֻסֶּה, כְּדֵי שֶׁיַּעֲזֹר לוֹ לְשַׁנּוֹת דְּפוּסֵי מַחֲשָׁבָה שֶׁאֵינָם נְכוֹנִים. לְדַעְתִּי, מַצַּב קַל שֶׁכָּזֶה בְּהֶחְלֵט אֶפְשָׁר לְצֵאת מִמֶּנּוּ בְּעֶזְרַת שִׂכּוּם וְשִׁנּוּי הִתְנַהֲגוּת, וַעֲדַיִן אֵין צֹרֶךְ לָקַחַת כַּדּוּר שֶׁיָּכוֹל לִגְרֹם לְאָדָם לַחַץ נַפְשִׁי.

לְעֻמַּת זֹאת, יֵשׁ כָּאֵלּוּ שֶׁכְּבָר זְמַן רַב מַרְגִּישִׁים עִם עַצְמָם רַע מְאֹד, וּלְצַעֲרֵנוּ הַגּוּף שֶׁלָּהֶם כְּבָר הִתְחִיל לְהָגִיב בִּכְאֵבִים בְּכַמָּה מֵחֶלְקֵי הַגּוּף, וַאֲפִלּוּ קָשֶׁה לָהֶם לָקוּם מֵהַמִּטָּה, כָּךְ שֶׁלְּנַהֵל שִׂיחָה אֵצֶל מְטַפֵּל זֶהוּ דָּבָר שֶׁדּוֹרֵשׁ מֵהֶם מַאֲמָץ גָּדוֹל וְקָשֶׁה. לַאֲנָשִׁים כָּאֵלּוּ בְּהֶחְלֵט מֻמְלָץ לְקַבֵּל טִפּוּל תְּרוּפָתִי 'לְתִקּוּפָה מְסֻיֶּמֶת', כְּדֵי שֶׁמַּצַּב הָרוּחַ שֶׁלָּהֶם יִשְׁתַּפֵּר אֲפִלּוּ בְּמְעַט, וְכָךְ תִּהְיֶה לָהֶם אֶפְשָׁרוּת לְטַפֵּל בְּעַצְמָם, בַּתַּת מוּדָע, וּבְצוּרַת הַחֲשִׁיבָה שֶׁלָּהֶם.

אַל תִּתְבַּיֵּשׁ

אָדָם שֶׁנִּצְרָךְ לָקַחַת כַּדּוּרִים לְהָרִים אֶת מַצַּב הָרוּחַ שֶׁלּוֹ, אֵין לוֹ שׁוּם סִבָּה לְהִתְבַּיֵּשׁ בְּכָךְ. כְּמוֹ אָדָם שֶׁכּוֹאֵב לוֹ הָרֹאשׁ וְלוֹקֵחַ כַּדּוּר לְהַרְגִּיעַ אֶת כְּאֵבוֹ וְאֵינוֹ מִתְבַּיֵּשׁ - כָּךְ בְּדִיּוּק אוֹתוֹ אָדָם שֶׁמַּרְגִּישׁ מְצוּקָה נַפְשִׁית וְיֵשׁ לוֹ צֹרֶךְ לָקַחַת כַּדּוּר הַרְגָּעָה. אַדְרַבָּה, אָדָם כָּזֶה צָרִיךְ לִהְיוֹת מְאֻשָּׁר - הוּא דּוֹאֵג לַבְּרִיאוּת שֶׁלּוֹ, כְּמוֹ שֶׁצִּוָּה אוֹתָנוּ ה' יִתְבָּרַךְ (דְּבָרִים ד, טו): "וְנִשְׁמַרְתֶּם מְאֹד לְנַפְשֹׁתֵיכֶם" - שֶׁצִּוָּה עָלֵינוּ בּוֹרֵא עוֹלָם, שֶׁנִּדְאַג לַגּוּף וְלַנֶּפֶשׁ שֶׁלָּנוּ שֶׁיִּהְיוּ בְּרִיאִים.

הַכֹּחַ הֶחָזָק בְּיוֹתֵר שֶׁצְּרִיכִים אָנוּ לְהִתְחַזֵּק בּוֹ כָּל הַזְּמַן - הוּא אֱמוּנָה תְּמִימָה בְּבוֹרֵא עוֹלָם, שֶׁלְּעוֹלָם לֹא יַעֲזֹב אוֹתָנוּ, וּבְרַחֲמָיו וְרֹב חֲסָדָיו יִשְׁלַח לְכֻלָּנוּ רְפוּאָה שְׁלֵמָה. בְּכָל הִזְדַּמְּנוּת אֶפְשָׁרִית נִתְפַּלֵּל לְבוֹרֵא עוֹלָם, כִּי הוּא הָרוֹפֵא הָאֲמִתִּי, שֶׁיִּשְׁלַח דְּבָרוֹ וְיִרְפָּאֵנוּ (ע"פ תְּהִלִּים קז, כ). וּכְכָל שֶׁנַּרְבֶּה בִּתְפִלָּה וְנִתְחַזֵּק בֶּאֱמוּנָה, ה' יִתְבָּרַךְ יְמַהֵר וְיִרְפָּא אֶת כָּל חוֹלֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל, בִּמְהֵרָה בְּיָמֵינוּ. אָמֵן.

מתוך ספרו של הרב יגאל כהן "בחסדך בטחתי"

פרטי ח-ן לתרומות: בנק לאומי סניף 856 ח-ן 3214739 ע"ש יביע אומר

לרפואת	לרפואת	להצלחת	לעילוי נשמת	לעילוי נשמת
חיה חבצלת בת יונה	אביאל בן הודיה	טל בת רימה	ניסן בן אסתר משלה	משה בן מרים

ניתן לתרום להפצת העלון ולהקדיש לעילוי נשמת\ לברכה\רפואה \הצלחה בטל:03-8000770

בתרומה של 250 ש"ח אתם שותפים בהפצת העלון ב:20,000 עותקים

זמני כניסה ויציאת השבת

הזמנים לפי לוח "אור החיים"

	י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
כניסה:	17:36	17:34	17:35	17:35
יציאה:	18:28	18:26	18:27	18:27
ר"ת:	19:12	19:09	19:11	19:11

בירושלים: לנוהגים 40 דקות 17:16

בית המדרש המרכזי
בית אומר

שאלות ותשובות
ממורנו הרה"ג **יגאל כהן** שליט"א

שאלה: הייתי בבית מלון ושכחתי בקבוק "וויסקי" ברכב, האם יכולתי לומר לגוי שיפתח את הרכב ויביא לי את הבקבוק אפילו שנדלק אור?

תשובה: נראה שזה תלוי אם אפשר לפתוח את הדלת עם מפתח (ולא חייב שלט) אז יגיד לגוי שיפתח עם המפתח, ואפילו שנדלק אור מותר היות וזה פסיק רישא בגוי וזה מותר (כמבואר בחזו"ע שבת ח"ג עמ' תל). אפי' אם מעצמו הלך ופתח בשלט מותר, העיקר שאמר לו לפתוח עם מפתח, עיין בבאור הלכה (סי' רע"ו סעיף א'), אבל אם חייב לפתוח רק עם השלט אסור שאפילו אם זה שבות דשבות מכל מקום אין זה צורך גדול (כמבואר ברמ"א בסי' שכ"ה סעיף י' ובמשנ"ב שם).

שאלה: אני כהן, ומחמת זה אני לא נכנס לבית קברות ואפי' לקברי צדיקים. רציתי לדעת האם לאשתי ולבנות שלי מותר להיכנס?

תשובה: רק בנים זכרים כהנים מצווים שלא להיטמא למתים, אך לנשים מותר מפני שכתוב: "אמור אל הכהנים "בני אהרן" - בני אהרן דווקא ולא בנות אהרן (כמבואר במרן בסי' שע"ג ס"ב). ואף לאשה מעוברת מותר להיכנס (עיין ש"ך ביור"ד סי' שע"א סק"א ובחזו"ע אבלות ח"ב עמוד סב).וכדאי לנשים להימנע מלהיכנס לבית הקברות עי"ש.

הנהגות מרן
רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל

מעט... מעט...

עני שאוסף כסף לפרנסתו, שמח על כל פרוטה שהוא מקבל, ולכאורה מה יעשה בפרוטה הקטנה שקיבל, אלא שהוא יודע, שפרוטה לפרוטה מצטרפת לחשבון גדול, כמו שנאמר (ישעיה נט, יז), וילבש צדקה כשריון, ודרשו חז"ל (בבא בתרא ט:) מה השריון הזה, כל קליפה וקליפה מצטרפת לחשבון גדול, שתוכל להגן עליו במלחמה, כך כל פרוטה ופרוטה מצטרפת לחשבון גדול, וכן על זה הדרך בלימוד בהתמדה ובשקידה, ובמדרש רבה (פרשת נשא, פרשה יב אות ב), איתא, על הפסוק נוצר תאנה יאכל פריה, מפני מה נמשלו דברי תורה לתאנה ולא לגפן או לתמר, מפני שרוב האילנות נלקטים בבת אחת, ואילו התאנה נלקטת מעט מעט, כך התורה היום לומד מעט, ולמחר מעט, עד שהוא לומד את כל התורה כולה, כמו שנאמר "קובץ על יד ירבה". **הרב יוסף דהן.**

מעבר לסגולה
מאת הרב **אליהו עמר** שליט"א

קדיש בארבע מיליון ש"ח

התורה מול הקרבנות

מובא בגמרא בסוף מנחות (קי ע"א) "אמר רבא כל העוסק בתורה אינו צריך לא עולה ולא חטאת ולא מנחה ולא אשם". מדברי הגמרא עולה, שלימוד התורה מעלתו גבוהה יותר מקרבנות עד־כדי־כך שפוטר מהבאת הקרבן.

מאידך, מצאנו בגמרא (תענית כז ע"ב) היפוך הדברים. שהכפרה על העוונות היא על־ידי קרבן, ואם חרב בית המקדש כפרה זו היא על־ידי לימוד מעשה הקרבנות, אך לא מצאנו שכתוב על מי שלומד תורה מתכפר לו כמו הבאת קרבן. שואל 'זרע שמשון', לכאורה הגמרות סותרות בעניין האם לימוד התורה הוא הכפרה או לימוד מעשה הקרבנות. ומבאר: מטרת הקורבן ומטרת לימוד התורה הם אחת, אמונה וחיבור לבורא עולם, כאשר מקריב קורבן שבים בתשובה, וכאשר לומדים תורה ומכירים במציאות ה' שבים בתשובה כך שהמטרה היא אחת ואין סתירה בין המקורות.

הירושה

יהודי יקר שנפטר והוריש בצוואתו שניים עשר מיליון ש"ח לבנו ובתו, כאשר חלוקת הירושה היא שני מיליון ש"ח לבת ועשרה מיליון ש"ח לבן. חלוקת הירושה מותנת בכך שהבן יאמר קדיש על האבא במהלך כל השניים עשר חודש בשלוש התפילות ביום. ואם ובמידה הבן יפסיד קדיש אחד, הרי שהירושה תתחלק שווה בשווה בין הבן לבת, ששה מיליון ש"ח לבן, וששה מיליון ש"ח לבת, הבת שראתה את הצוואה היתה סבורה שבתחילה אחיה יאמר קדיש בהתמדה, אך מכיון שלא היה מורגל בתפילות בימות החול מסתבר שיפספס מלומר קדיש פעם אחת או אז יחזרו לרשותה הארבע מיליון ש"ח, אך מתברר שבן לקח את הענין ברצינות רבה והחל להופיע בבית הכנסת שלוש פעמים ביום ולומר קדיש. חלף חודש חלפו חודשיים והבת החלה לחשוש שאחיה עוד יצליח להחזיק מעמד שנה שלמה, על מנת שלא יתרחש דבר זה שכרה הבת חוקר פרטי להתחקות אחרי אחיה על מנת לתעד אותו פעם אחת שלא יאמר קדיש או אז תרוויח את הכסף בחזרה, לאחר חודש הגיש החוקר פרטי 'דו"ח בניים' מסקנת הדו"ח שיש סיכוי סביר שהאח יפספס את הקדיש בתפילת ערבית האורכת זמן קצר. אך הבעיה היא שיש לאח שיתוף פעולה עם רב בית הכנסת, מסתבר שלמרות שהאח יוצא מבית הכנסת ולא נשאר לשיעור תורה המתקיים בין מנחה לערבית אך הרב בית הכנסת לא נפגע מכך ואדרבה בסיום השיעור יוצא הרב מחוץ לבית הכנסת ומזמין את האח לומר קדיש, אם הרב לא היה יוצא לקרוא לאח – נאמר בדו"ח – יש סיכוי סביר שהאח יפספס את הקדיש וכך תזכה הבת בכספי הירושה. האחות החליטה ליצור קשר ישירות עם הרב ולספר לו את הסיפור האמתי העומד מאחורי אמירת הקדיש של אחיה, 'כל מה שאני מבקשת ממך' – אמרה האחות לרב – 'זה סך הכל לא לקרוא לאח שלי להיכנס לבית הכנסת לתפילת ערבית, ובתמורה לכך אני אפריש עבורך ארבע מאות אלף ש"ח שתעשה בהם כפי ראות עינך לחלקו לאברכים או נזקקים'.

נחת רוח לנפטר

הרב של בית הכנסת לא ידע כיצד עליו לנהוג ולכן פנה להגירא"ל שטיינמן זצ"ל כיצד עליו לנהוג. הרב זצ"ל השיב לו שהאבא היה חכם ולא סמך על הבן או על הבת ולכן לקח מהבת סכום כסף נאה ונתן לבן שמצדו יעשה את הכל להוכיח שהוא אומר קדיש, ובכך גרם שהבת תשמור על הבן שיאמר קדיש, ומי שמרוויח מכך זהו האבא שאומרים עליו שלוש פעמים ביום קדיש. וכעת אם לא תקרא לבן לומר קדיש הרי אם הוא יפספס פעם אחת יש בזה הפסד גדול לנפטר כך שלא משנה ביד מי יהיה הכסף אלא המטרה העיקרית שהאבא לא יפסיד את אמירת קדיש.

השינוי המפתיע

הרב קיבל את ההכרעה הלכתית והודיע לבת שאיננו מתכוון לשתף פעולה וימשיך לקרוא לבן לתפילה, כך חלפו כמה חודשים ובאחד הערבים ניגש הבן לרב ושאל אותו האם הוא לא נפגע מכך שאיננו משתף בשיעור בעוד שהרב מזמין אותו בכל פעם להתפלל ערבית במאור פנים. הרב אמר לו שאיננו נפגע, הבן ששמע את הדברים אמר לרב שהוא יתחיל להיכנס לשיעורים ואכן הבן נהנה מאוד מתוכן השיעור ולאט לאט החלה התקדמות רוחנית אצל הבן, בתחילה נשאר לתפילת המנחה וערבית ושיעורו של הרב, ולאחר מכן החל להופיע בתפילת שחרית עם הטלית ותפילין, לאורך הזמן למד הבן הלכות רבות במסגרת השיעור שהעביר הרב וכתוצאה מכך החל לשמור שבת, עד שבסיומה של השנה היה הבן שומר תורה המצות ובעל תשובה המקפיד על תפילות קדישים שמירת שבת ושעורי תורה. בסופו של דבר האבא הרוויח שאמרו עליו קדיש במהלך השנה והבן התקרב לדת, וגם הבית הכנסת הרוויח משום שכעת הבן תרם הרבה יותר ממה שהציעה הבת לרב בית הכנסת.

זהו כח התפילה המקרב את האדם לעבודת ה', ובימינו שאין לנו כהנים העוסקים בעבודת הקרבנות, כל אחד מאתנו יכול להיות הכהן של עצמו אם יקפיד על אמירת פרשת הקרבנות.

מתוך הספר 'מעבר לסגולה' ביאורים על ה'זרע שמשון' ניתן להשיג בחניות המובחרות או ב'הידברות' 073-222-1210

אין לקרוא בזמן התפילה וקריאת התורה

נא לשמור על קדושת הגליון

לאשת חיל

פסק זמן

כל אחת מנשות החיל היקרות צריכות לדעת ולהרגיש מה הסף שלהן. מתי מוטל עליי לעצור הכול ופשוט להירגע.

כל אחת צריכה להיות עם יד על הדופק ולא לעבור את גבול המסוגלות / יכולות שבה, לדעת לעצור בזמן ולעשות "פסק זמן.." כשצריך.

לזכור שאת בן אדם, שלעיתים צריך רגע הפוגה. נשימה. לעשות משהו בשביל עצמך בלבד, משהו שאת אוהבת ונחמד לך מעבר להכול.

אין ספק שהשגרה היא החיים האמיתיים, היא הכיף האמיתי, לגדל ילדים ולעמול עבור בית יהודי, בית מקדש מעט, זהו העמל האמיתי שכל אחת צריכה קודם כל לשמוח בו, ולראות תמיד את נקודות האור שבעשייה היומיות שלה..

אך לעיתים, ישנו קושי, מצטבר עומס שכולן מכירות. וגם לאמא יהודייה צדיקה ששמחה בעמלה, גם לה לפעמים אין כוחות, כך לפחות היא מרגישה בתוכה...

ולכן, צריכה לדעת מתי לעשות 'פסק זמן' ולחשוב על עיסוק שיעשה לה טוב.. אפילו אם זה אומר לקחת יום חופש מהעבודה ולהיות בבית בלי לעשות כלום.. רק לבהות בתקרה בשקט.. זה גם משהו.

לעיתים תכופות צריך להיזכר שאת בן אדם שמרגיש וחווה, ויכול להיות שגם לך קשה ואת צריכה חיזוקים ודברים שישמחו אותך יותר.

מומלץ מאוד ללכת לפחות פעם בשבוע לשיעור תורה על אמונה, זה מחזק ונותן כוחות להמשיך הלאה מתוך שמחה וביטחון.

השמחה שלך חשובה עד מאוד, לא רק העשייה היומיומיות.. את לא רובוט.. את חייבת להיות שמחה, ואף אחד לא ישמר את זה בעבורך, זהו התפקיד שלך. לשמח את עצמך. להשקיע בעצמך ולעשות פעולות שעושות לך טוב בלי קשר לאף אחד אחר.

אם זה שיעור התעלמות פעם בשבוע, או לשמוע שירים שאת אוהבת, אם זה להתפלל בקברות צדיקים.. או לנוח ולקנות כמה דברים על הדרך.. או אפילו סתם ביום בהיר אחד, לצאת מהעבודה שעה קודם בכדי לנוח קצת בבית לפני שמתחיל היום.

תאמיני לי, שבעלך וילדייך ישמחו שאמא שלהם דואגת לעצמה, משמחת את עצמה, כי כך יש לה יותר מוטיבציה להמשיך את העמל המבורך של היומיום. ובעלך הוא המרוויח הראשי מכך, משום שכל מבוקשו זה לשמח אותך, ואם הוא רואה שאת שמחה ומסופקת זה עושה לו טוב.

ישנם פעמים שבורא עולם רואה שאישה צריכה מנוחה, אז הוא נותן לה איזה וירוס קטן.. שישכיב אותה במיטה והיא תנוח בעל כורחה.. או שפתאום הילד שלה מרגיש לא טוב ובעל כורחה היא צריכה לקחת יום "חופש" מהעבודה.. ועל ידי כך בלי לרצות היא קצת חושבת על עצמה ונחה..

לפעמים זוהי הסיבה שהקב"ה מחליש את האדם, בכדי שיעשה 'פסק זמן', יעצור רגע וינוח... אחרת, ריצת המרתון היומיומית יכולה להיות מעל המהירות המותרת, ואז יש יותר מפסידים מאשר מנצחים באותה תחרות.

בחיים שלנו אנחנו לא בתחרות, אם את מרגישה שאת לא עומדת על הרגליים, אז הכלים יכולים לחכות בכיור עד מחר.. תרשי לעצמך לנוח על הספה לכמה דקות גם אם יש כביסה שמחכה בחוץ, מניסיון – הכביסה היא מאוד סבלנית.. ולא יקרה לה כלום.. העיקר שתרגישי טוב ותעמלי מתוך שמחה וסיפוק. תדאגי לעצמך, אף אחד לא יכריח אותך לעשות זאת. זו החלטה שלך.

לרכישת הספר "תוכו רצוף אהבה" מאת מחברת הטור: 058-3266571

פנינים מהפרשה

אֵשׁ תָּמִיד תּוּקַד עַל הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִכְבֶּה (ו-ו)

רש"י והרמב"ם למדו מכאן ללמדך שאש המנורה שנאמר בה "להעלות נר תמיד", יקחו אש זו מהמזבח, והאש ע"ג המזבח לעולם לא תכבה, והמכבה אש על המזבח עובר בשני לאוין.

אך רבותינו המפרשים ביארו ענין זה שכל אדם הוא בית מקדש קטן, כמו שנאמר "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", בתוכי לא נאמר אלא "בתוכם" בתוכו של כל אחד ואחד שורה השכינה. לכן אדם צריך להכין עצמו להיות מקום להשראת השכינה, וליבו של האדם דומה למזבח וכמו שעל גבי המזבח היו מקריבים את הקרבנות, ובזה עושים נחת רוח לה', כן ליבו של האדם שהוא חומד לתאוות העולם הזה, ומתגבר על תאוותיו ורצונותיו, הרי הוא ממש נדבק בקב"ה.

וכך ביאר המלבי"ם את הפסוק הנאמר בפרשת שמיני – ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה'. והקשה המלבי"ם "זה הדבר אשר ציוה ה'" לא ידענו מה ציוה שיעשו.

אלא ביאר התרגום אונקלוס "זה הדבר" שתעבירו את היצר הרע מלבכם, אז "וירא אליכם כבוד ה'" והסביר דבריו המלבי"ם וזת"ד: בדרך הדרוש שצוה שהם יעשו מעשה הכהן גדול, שמה שיעשה הכהן גדול בבית המקדש הגדול, יעשו הם בבית מקדש הקטן, שהוא הלב אשר שם משכן כבוד ה' כמש"כ "ושכנתי בתוכם" וכמו שזבחו כוחות החיים והקטירו אותם על מוקדה במזבח הגדול, כן יזבח כל איש כוחות נפש המתאוה והמתעוור מסטרא דבעירא שהוא היצה"ר על מזבח הקטן להעבירו ע"י אש אהבת ה' שלהבת יה עד שייחד כל כוחותיו וכל מחשבותיו לאדון המיוחד, אם עשיתם כן, וירא אליכם כבוד ה' לשכון כבוד בתוככם. עכת"ד.

וכתב השפת אמת (ויקרא צו תר"מ) שמי שזוכה לדרגה זו להבעיר בלבו את אהבת ה' מיד מסתלקים ממנו כל הרהורי עבירה, שהרי באהבתה תשגה תמיד, באהבה וההתלהבות כלפי הקב"ה, מיד נשרפות וכלות כל הרהורי כפירה ועבירה.

וכן כתב השל"ה הק' (שער האותיות אות לב טוב) בשם הרמ"ק בשם זקן אחד שאם בא לאדם מחשבות רעות כדי לבטלם יאמר פסוק זה – "אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה", והוסיף, ופשוט בעיני שהזקן הוא אליהו הנביא.

ולפי המתבאר לעיל אתא שפיר מדוע יאמר דוקא פסוק זה, כי ענין פסוק זה הוא להעביר את האהבת ה', "איש תמיד", וממילא הרי אש שורפת ומכלה הכל, כן מי שמבעיר אהבת ה' מלבו מיד מסתלקים ממנו כל תאוות והנאות העולם הזה הבא מיצר הרע.

והביאו לכך משל למלך שרצה לבנות לעצמו 'ארמון המלוכה' ברוב פאר והדר באמצע יער עבות, לצורך כך שכר פועלים שהחלו בכריתת עצי היער, עבר שם חכם אחד וראה את עבודתם הקשה, הלך אל המלך ואמר לו, גם אם יכרתו עבדך את עצי היער יומם ולילה – יכלה הזמן והם לא יכלו, לרוב עצים אשר יש ביער, אך אם תשמע לי יש לי עצה הבער אש ביער ובתוך כמה שעות ספורות יהפוך כל היער למאכלות אש, ויבא בידך מקום נקי, פנוי וראוי לבניית הארמון, כי הענין בעבודת ה', אם יעבוד האדם לתקן מידה פלונית ומידה אלמונית, פעמים שיכלה הזמן והמה לא יכלו, העצה היא להעביר בלבו אש של אהבת ה', וממילא ישרפו כל המחשבות הרעות, והכפירה (הרה"ג יוסף דוד כהן שליט"א מח"ס ידי כהן).

סיפור לשבת

כח התורה

בעיר בני-ברק התגורר יהודי פשוט שעשה תורתו קבע ומלאכתו עראי, ואע"פ שנאלץ לעסוק ביגיע כפיו במשך רוב שעות היום כדי לכלכל את בני ביתו, קבע עתים לתורה והשתתף בשיעור גמרא מדי יום ביומו, כאשר על קביעות זו הקפיד בהקפדה יתירה לבל יחסרה לעולם, יום אחד עמד אחיו להכניס אחד מצאצאיו תחת החופה בשעה טובה ומוצלחת, והנה זמן החופה נועד להיות בעיר אחרת בשעה מוקדמת, וכדי לשמוח עמו הוצרך לנסוע מחוץ לעיר באותה שעה שרגיל לקבוע בה השיעור, ועל כן לא היה בידו לקיים ידי שניהם, ולא ידע מי נדחה מפני מי, והלא כבר אמר החכם מכל אדם (משלי יא, יד) "ותשועה ברוב יועץ" על כן הלך לשאול את המגיד שיעור כדת מה לעשות, האם אסור לו להפסיד את הקביעות עתים לתורה, או שלמען השלום עדיף שישתתף בשמחת אחיו, נענה המגי"ש והשיב, שיש ברשותו קלטת מהשיעור שמסר ברבים בסוגיא שהם עתידים ללמוד ביום החתונה, וא"כ יוכל לשאול ממנו את ההקלטה וללמוד בדרך ויצא ידי שניהם, כי בזמן הקבוע יעסוק בתורה וגם יוכל להשתתף בשמחת אחיו, שמח הלה על הצעתו ונטל את ה'טייפ', ואכן באותו ערב נכנס מבעוד מועד עם בני ביתו לרכבו ובדרך הדליק את ה'טייפ' והקשיב לשיעור תורה.

תחילת הדרך עברה עליו בלא תקלה, אך לקראת סוף הנסיעה נחסם הכביש על ידי שיירה גדולה של מכוניות שעמדו לפניו והתקדמו לאט לאט, וכיון שהוא לא רצה לאחר את מועד החופה על כן החליט לעשות מעשה מסוכן ולנסוע על הנתיב שבו נוסעים רכבים בכיוון ההפוך [למותר לציין, שאיסור גמור לנהוג כן וחמירא סכנתא מאיסורא, אך אין דנים את האדם בשעת דוחק ולחץ], ומן המחשבה למעשה בדק אם הכביש ריק ממכוניות והתחיל לסובב את ה'הגה' כדי לעקוף את המכוניות, אך באותו רגע שמע לפתע קול אזעקה גדולה הבוקע מרכבם של שוטרים, וחשש שהם הבחינו בו בעשותו מעשה זה הנוגד לחוק ועתידים לקנסו בקנס גדול, מיד חזר למקומו הראשון כשהוא מקווה שכאשר

המשך בעמוד האחרון

יראו אותו 'חוזר בתשובה' ימחלו לו ולא ישיתו עליו את הקנס כספי, עודו עסוק בהרהוריו והנה הוא נבהל בראותו משאית גדולה העוברת ביעף על הנתיב השני, מיד הודה להקב"ה על השוטרים שעברו באותו מקום וגרמו לו לחזור למקומו ולא לעקוף את שיירת המכוניות, כי אילו היה נשאר באותו נתיב היה מתנגש בעוצמה עם המשאית שלא היתה מצליחה לעצור מנסיעתה המהירה בזמן קצר כזה, וקרוב לודאי שהיו נהפכים חלילה לגל של עצמות, אמנם כאשר התעשת והמתין לשוטרים שיתנו לו קנס כדין העובר על החוק לא מצא אותם כלל, ואף לאחר חקירות ובדיקות לא ראה שום זכר לשוטר הנמצא בקרבת מקום, והיה תמה ומתפלא איך יתכן כדבר הזה, הרי להדיא שמע קול תרועה הבוקע מרכבם של השוטרים, ואיך נעלמו כהרף עין, והיה לו דבר זה כחידה סתומה, אדהכי והכי הגיע למקום החתונה ושמח עם אחיו בלב שלם, וכאשר הסתיימה החתונה פנה אל רכבו ונסע חזרה אל ביתו, בהיותו בדרך החליט להדליק שוב את ה'טייפ' ולחזור ולשמוע עוד פעם את השיעור, וכן עשה, והנה באותו חלק של השיעור בו שמע בדרכו לחתונה את קול האזעקה שומע הוא שנית את קולות האזעקה של המשטרה, וישתומם לרגעא חדא עד שהבין שבאמת לא היה שם שום שוטר, ורק בשיעור שמסר המגיד שיעור לפני כמה שנים עבר וחלף באותה שעה רכבו של שוטר שהשמיע קולות וצפירות, וכיון שהוא שמע את השיעור בעת נסיעתו, שמע גם את קול רכבו של השוטר, ונמצא שהשיעור ששמע באמצע הנסיעה הציל את חייו, כי התורה מגנא ומצלא לפדותו ממות לחיים טובים וארוכים, וכבר הזמין הקב"ה את המשטרה מבעוד מועד כדי להצילו מן הסכנה. **(הרב יוסף דהן)**

